

Hồi 411

Cầm vương chi sách

Côn ảnh rợp trời chụp xuống đầu, đây không chỉ là cảm giác của một người, mà cả ba đều có cảm thụ giống hệt nhau, khí thế của Hướng Vũ Điền đã cùng lúc khóa chặt chân bọn họ, chỉ riêng điểm này cũng đã có thể khẳng định họ Hướng kia không hề hổ danh là cao thủ xuất quần bạt tụy trong Bí tộc.

Trác Cuồng Sinh cũng là cao thủ liệt vào hàng tam giáp của Biên Hoang Tập, nhãn lực cao minh nhất trong ba người, vì vậy sự kinh hãi trong lòng cũng lớn nhất. Lão lại từng thấy hùng phong cái thế của Hướng Vũ Điền lúc sử kiếm, tuy chỉ là mấy chiêu nhanh tựa điện quang hỏa thạch, nhưng cũng đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng lão.

Công phu của Hướng Vũ Điền khẳng định đã đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, kiếm tùy ý chuyển, ung dung tự nhiên, không linh phiêu dật, kiếm ở trong tay y tựa như vật sống, chiêu chiêu thúc thúc đều phong tỏa hết đường phản kích của Mộ Dung Chiến, khiến Mộ Dung Chiến không thể giữ chân y lại.

Nhưng lúc này thấy côn của Hướng Vũ Điền đánh tới, nhất thời Trác Cuồng Sinh cũng không rõ y sở trường kiếm pháp hay côn pháp nữa. Có thể thấy kẻ này thiên bẩm cực cao, cao minh tới độ bất luận dùng binh khí gì, cho dù chỉ là một cây mộc côn tầm thường, thì cũng phát huy được đến lâm li bất tận, hoàn toàn bộc lộ ra được đặc tính của côn pháp.

Chỉ từ điểm này, cũng biết Hướng Vũ Điền đã đạt đến cảnh giới của bậc võ học tôn sư, chứ không chỉ là hạng cao thủ chỉ sở trường một loại binh khí nào đó.

Trác Cuồng Sinh hiểu rõ mình tuyệt đối không thể lùi bước, nếu không Cao Ngạn nhất định không chết cũng trọng thương, bèn cười lạnh một tiếng, đâm ra một quyền, nhắm đúng vào điểm mạnh nhất trong côn thế của họ Hướng.

Từ khi Hướng Vũ Điền còn cách xa hơn trượng, Trình Thương Cổ sớm đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt, đau như gai chích khắp người, lập tức tỉnh ngộ ra tuy rằng đối phương còn rất trẻ, nhưng khí công đã luyện đến trình độ đẳng phong tạo cực. Nhìn khắp đám cao thủ ở Biên Hoang Tập, ngoại trừ Yến Phi ra, đích thực không có người nào bì được với y. Đây quả thực là một sự thực mà người ta không thể nào tin được, nhưng lại rành rành ngay trước mắt y.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Trình Thương Cổ không hề sợ hãi, vung tay rút cây thiết bút sau lưng ra, búng người lên không, vận bút đâm thẳng vào mặt Hướng Vũ Điền. Có lẽ mộc côn của họ Hướng sẽ đánh trúng y trước, nhưng y dám đảm bảo nếu Hướng Vũ Điền không thay đổi chiêu số, thiết bút của y cũng có thể đâm thủng cái mặt dài của đối phương, vì vậy vừa xuất thủ đã sử ra chiêu số đồng quy ư tận này luôn.

Cao Ngạn là tệ hại nhất, trong mắt toàn là côn ảnh trùng trùng hư thực nan phân, hoàn toàn không biết phải chống đỡ thế nào, chỉ biết dựa vào thân pháp xảo diệu mà lùi lại phía sau theo bản năng.

“Rắc”.

Nằm ngoài ý liệu của hai người Trác, Cổ, côn ảnh đột nhiên biến mất không tăm không tích, Hướng Vũ Điền không ngờ đã chấn gãy mộc côn, biến thành hai thanh đoản côn, chia ra tấn công hai người.

Hữu thủ họ Hướng vung lên quét trúng cây thiết bút dài một thước tám thốn của Trình Thương Cổ, chưa phát động kinh lực đã tạo thành một tiếng nổ như sấm động, lẳng lẽ tới cực điểm.

Còn một côn quật vào Trác Cuồng Sinh lại hoàn toàn trái ngược, tựa như vô lực, khinh trọng nan phân, như nhanh mà chậm, khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đã bị hoa mắt đến muốn thổ huyết.

Hướng Vũ Điền “biến chiêu” quá bất ngờ khiến cả hai đều luống cuống chân tay, nhưng điều khiến cả Trác Cuồng Sinh lẫn Trình Thương Cổ phải lạnh người là song thủ của Hướng Vũ Điền tựa như thuộc về hai con người hoàn toàn khác nhau, chẳng những đường hướng võ học và tâm pháp không giống nhau mà thậm chí còn hoàn toàn tương phản.

Võ công như vậy, chẳng những hai người chưa từng thấy bao giờ, mà cả nghe cũng từng nghe ai nói.

Biến chiêu thì giờ đã không kịp, Trình Thương Cổ đành nghiêng rằng vận nốt hai phần chân lực dành để ứng biến còn lại quán chú vào thiết bút, quyết liều mạnh ngạnh tiếp với đối thủ trẻ tuổi trước mắt.

Trác Cuồng Sinh thì thu hồi bớt hai phần lực đạo để ứng phó với côn pháp hư thực nan trắc của đại kinh địch.

Côn bút chính diện giao phong trước tiên.

Trình Thương Cổ lập tức thâm kêu hồng bát.

Thì ra thanh đoản côn mà tay phải Hướng Vũ Điền vung tới nhìn thì có vẻ lảng lẹ, nhưng sự thực thì hoàn toàn ngược lại, lực đạo xảo diệu phi thường, vừa chập đầu bút đã chuyển đánh thành hất, lập tức hóa đi phần lớn chân lực của họ Trình, rồi theo đà kéo đi, mượn lực đạo của bản thân Trình Thương Cổ sử ra, hất y một vòng trên không, rời khỏi đài quan sát, rơi xuống sàn thuyền bên dưới.

Trình Thương Cổ tuy ngàn vạn lần không muốn, nhưng vì lực đạo đã sử ra hết, căn bản không thể biến hóa nữa, đành trơ mắt ra nhìn y cưỡng bức mình nhảy xuống.

“Bình!”.

Đầu côn đập trúng quyền đầu Trác Cuồng Sinh, vang lên tiếng kinh khí chạm nhau, Trác Cuồng Sinh đang thầm than trúng kế thì quyền đầu đã có cảm giác như bị chùy sắt đập phải, chân khí cuồng bạo của đối phương ào ạt tràn vào kinh mạch. Công lực của Trác Cuồng Sinh thuộc hàng cao tuyệt, vậy mà cũng có cảm giác không thể chịu đựng, bị ép phải lui lại một bước. Tuy rằng chưa thọ thương, nhưng nhất thời cũng khí huyết nhộn nhạo, không thể sử ra được chiêu sau.

Ai có thể ngờ một côn phiêu phiêu hốt hốt như vậy lại ẩn tàng chân khí phá kinh hủy mạch đáng sợ nhường ấy?

Hướng Vũ Điền cười lên ha hả nói: “Quả nhiên là có chút công phu!”, vừa nói, đã mượn lực của Trác Cuồng Sinh bắn người lên cao, lộn nhào một vòng rồi lao xuống Cao Ngạn lúc này vẫn đang hoảng hốt lui lại phía sau.

Hai đại cao thủ của Hoang nhân chỉ vừa đôi chiêu đã lưỡng ca lưỡng cuống, bị Hướng Vũ Điền khéo léo lợi dụng hình thế trên đài cao, phá đi ưu thế liên thủ của hai người.

Trác Cuồng Sinh hét lớn: “Lui vào trong khoang!”, đồng thời cố gượng vận chân khí đè nén khí huyết đang nhộn nhạo, lướt tới cản trở Hướng Vũ Điền.

Cao Ngạn bản lĩnh khác thì không kể, nhưng bản lĩnh trượng ý khinh công siêu phàm và thân pháp xảo diệu để trốn chạy lại thuộc hàng nhất đẳng. Không đợi Trác Cuồng Sinh xuất ngôn nhắc nhở, hấn sớm đã lướt về cầu thang xuống tầng dưới như một tia chớp, chỉ cần trở vào bên trong, khắc sẽ có các huynh đệ Hoang nhân cản đối phương lại, ít ra hấn cũng an toàn được một lúc.

Hướng Vũ Điền dù sao cũng không thể chuyển hướng trên không, đành để vụt con mồi, nhưng điều bộ vẫn hết sức ung dung tiêu sái, cười dài hỏi: “Thoát được sao?”.

Tiếng cười còn chưa dứt, hai thanh đoản côn trong tay đã cùng lúc bắn ra, một thanh lao về phía Trác Cuồng Sinh đang bổ tới, một thanh nhằm thẳng bồi tâm của Cao Ngạn lúc này đã chạy đến bậc cấp.

Trác Cuồng Sinh cơ hồ như không nỡ đưa mắt nhìn, chỉ hận mình không thể làm gì cho Cao Ngạn, lại phải ứng phó với ám khí của Hướng Vũ Điền công đến, đành nghiêng răng khép tay thành đao, chém thẳng vào cây côn đang bắn tới.

Cao Ngạn sắp mất mạng đến nơi, còn phải chết một cách thê thảm nữa. Với thủ kinh của họ Hướng, đoản côn không xuyên từ bồi tâm hấn ra trước ngực mới là chuyện lạ.

Lúc này Trình Thương Cổ đã nhảy lên đài quan sát, thấy vậy thì gầm lên một tiếng, thiết bút rời tay bắn về phía Hướng Vũ Điền, có thể thấy trong lòng y đang bi phần nhường nào.

Đột nhiên chỗ cầu thang vang lên một tiếng quát lạnh lạnh, một bóng trắng lao vút ra, kiếm quang lóe lên, nghênh tiếp lấy thanh đoản côn chỉ còn cách lưng họ Cao chưa đầy nửa thước.

“Bình!”.

Đoản côn vỡ tung thành từng mảnh vụn, bắn vào lưng Cao Ngạn, làm hấn đau đón hự lên một tiếng thảm thiết, cắm đầu thẳng vào lan can. Từ điểm này có thể thấy lực đạo của thanh đoản côn cương mãnh nhường nào. Có điều lúc này Cao Ngạn lại chỉ bị thương ngoài da, tuyệt đối không ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của hấn.

Người phá chiều số vốn tưởng là nhất kích tất sát đó của Hướng Vũ Điền chính là Tiểu Bạch Nhạn. Chỉ thấy nàng mắt hạnh tròn tròn, đứng chắn sau lưng Cao Ngạn, trường kiếm chỉ vào Hướng Vũ Điền.

Thanh đoản côn bị Trác Cuồng Sinh đánh trúng rơi xuống đất, phát ra một tiếng kêu trầm đục.

Lần này họ Trác chỉ lùi lại có nửa bước nhỏ.

“Kịch!”.

Hướng Vũ Điền ung dung đưa tay tiếp lấy cây thiết bút Trình Thương Cổ ném tới, mắt hướng về phía Tiểu Bạch Nhạn, ngạc nhiên nói: “Quả nhiên là còn có cao thủ, hơn nữa lại là một vị cô nương xinh đẹp nữa, lão Trác nguoi đúng là không nói ngoa”.

Trình Thương Cổ thấy Cao Ngạn đã giữ được mạng nhỏ, không dám mạo hiểm tấn công, đành hạ thân đứng trên lan can, cẩn thận đề phòng đối phương.

Hương Vũ Điền đưa cây thiết bút lên trước mắt cười vui vẻ nói: “Thứ này cũng tốt lắm, lão tử tạm thời trung dụng vậy”.

Cao Ngạn bước đến sau lưng Tiểu Bạch Nhạn, nét mặt vẫn thống khổ vô cùng, trông thật hết sức thảm hại.

Chúng nhân chưa kịp khai khẩu thì Hương Vũ Điền đã lộn nhào một vòng, rời khỏi đài quan sát, thả mình rơi xuống mạn thuyền, cười lên ha hả nói: “Hoang nhân quả nhiên danh bất hư truyền, bản nhân bội phục, cũng may ngày tháng còn dài, Hương mỗi tạm thời thất lễ hôm nay vậy”.

Nói xong liền nhún mình lao vút vào bìa rừng bên bờ tây, trong nháy mắt đã biến mất.
“Ồi da da!”.

Cao Ngạn quên cả đau đớn, vươn tay ôm chặt bờ vai mềm mại của Tiểu Bạch Nhạn, nôn nóng hỏi: “Nhã nhi có thọ thương không?”.

Trình Thương Cổ nhảy xuống khỏi lan can, còn Trác Cuồng Sinh thì vẫn nhìn chăm chăm về phía Hương Vũ Điền biến mất.

Tay cầm kiếm của Tiểu Bạch Nhạn thống xuống, gắt lên quát: “Người mới thọ thương ấy! Ta mà kém như người chắc? Nhưng mà tay người ta cũng vừa tê vừa nhức đây này!”.

Cao Ngạn vội vàng nâng ngọc thủ của nàng lên, xót xa nói: “Để ta xoa tay cho nàng, đảm bảo sẽ hết ngay”.

Tiểu Bạch Nhạn cũng thật kỳ quái, vừa rồi còn như muốn lấy mạng Cao Ngạn không bằng, giờ lại để mặc cho hắn xoa tay nắm tay, chỉ khẽ kêu “ư ư” mà không nói gì.

Chúng huynh đệ đều chạy cả lên đài quan sát.

Trình Thương Cổ và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau cười khổ, không thể ngờ Hương Vũ Điền lại lợi hại đến vậy, cả Biên Hoang Tập chỉ e có mình Yến Phi mới xứng làm đối thủ của kẻ này.

Mười mấy người đứng vây quanh Tiểu Bạch Nhạn, mắt mở trừng trừng không chớp.

Chỉ thấy nàng khẽ cau mày lại nói: “Có gì hay ho đâu mà nhìn? Chưa thấy nữ nhân bao giờ chắc?”.

Chúng nhân lấy làm lúng túng, vội vàng đưa mắt nhìn sang phía khác.

Tiểu Bạch Nhạn lại bật cười “khúc khích”, thúc mạnh cùi chỏ vào hông Cao Ngạn, làm hắn đau đớn loạng choạng muốn ngã: “Lần này ta đã cứu người lại một mạng rồi nhé, sau

này người không nợ ta, Tiểu Bạch Nhận ta cũng không nợ người. Còn dám chiếm tiện nghi nữa thì chó trách bản cô nương đây lạt thủ vô tình”.

Nói xong liền vui vẻ tung tăng nhảy xuống bậc cấp.

oOo

Vạn Sĩ Minh Giao? Lẽ nào lại là nàng?

Khả năng này đích thực rất lớn? Lúc đó y không biết tên nữ nhân đó là gì? Ôi! Nếu đúng là nàng thì phải làm sao đây?

Thác Bạt Khuê đi phía trước xe ngựa của Sở Vô Hạ, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Hai bên tả hữu là Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh, bọn Trương Tôn Tung đã phụng mệnh y trở lại Thịnh Lạc, một mặt phụ trách trùng kiến kinh đô, quan trọng hơn là đề phòng người của Bí tộc cướp đoạt hoàng kim, tiện thể cũng đưa các chiến sĩ trận vong về cố thổ mà an táng.

Bí tộc đứng về phía Mộ Dung Thủy, khiến tình thế hoàn toàn thay đổi, chiến lược trước đây y đã tính toán chu toàn giờ không còn hiệu quả như trước nữa.

Mặc kệ Vạn Sĩ Minh Dao có phải nữ nhân đó hay không, Thác Bạt Khuê biết rõ giờ mình đã không còn sự lựa chọn nào khác, đúng như y đã từng nói “thuận ta thì sống, chống ta thì chết”.

Tối qua, Sở Vô Hạ đã cho y biết một số tin tức vô cùng quý giá về Bí tộc.

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh thấy đáng về tâm sự trùng trùng của y, đều không dám xuất ngôn quấy nhiễu.

Tốc độ của xa đội tương đối nhanh, năm xe hoàng kim thực chất chỉ là mỗi xe chở một rương vàng, mỗi rương ước chừng năm ngàn lượng, không bằng hai người béo, ảnh hưởng đến tốc độ thực không lớn lắm.

Thác Bạt Khuê đột nhiên gằn giọng nói: “Thù này chúng ta nhất định phải báo, ta phải bắt Bí tộc huyết trái huyết hoàn”.

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh đều có chút mù mờ không hiểu, với tác phong hành sự xưa nay của Thác Bạt Khuê, nhất định là có thù tất báo, không cần phải nói ra miệng như để tự thuyết phục bản thân thế này bao giờ.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Bí nhân rời khỏi sa mạc chẳng khác gì ác ngư rời biển lớn, không thể thần xuất quỷ mật, đến đi như gió nữa, Đạo Sinh xin được phụ trách tiêu trừ Bí tộc”.

Thác Bạt Khuê quả quyết nói: “Chuyện này để ta đích thân chủ trì đại cục, đối phó Bí nhân tuyệt đối không được dùng thủ đoạn tầm thường, bọn chúng có thể xưng hùng ở nơi môi trường khắc nghiệt nhất như sa mạc, tự nhiên cũng có thể phát huy được uy lực trên bình nguyên rộng rãi. Nếu để bọn chúng mạnh lên, chúng sẽ xâm nhập vào lãnh thổ chúng ta, thỏa sức phá hoại, làm quân ta cả ngày kinh tâm đảm khiếp, lòng người bất ổn, lại càng đả kích vào uy vọng vốn có được không dễ của chúng ta”.

Trưởng tôn Đạo Sinh trầm mặc không nói gì.

Thôi Hoành chau mày hỏi: “Bí nhân làm sao biết được lần này chúng ta vận chuyển vàng đến Bình Thành nhỉ?”.

Thác Bạt Khuê nói: “Có lẽ chúng cũng không biết trên xe đang vận chuyển thứ gì. Nếu ta đoán không lầm, có lẽ Bí nhân đã nhìn ra nhược điểm Thịnh Lạc và Bình Thành cách nhau quá xa của bọn ta, nên mới có ý cắt đứt đường huyết mạch, chỉ là không ngờ lần này hộ tống xa đội toàn là chiến sĩ tinh nhuệ của Thác Bạt tộc, lại có cao thủ Vô Hạ, Thôi Hoành và Đạo Sinh đi theo, nên mới thất bại mà thôi. Tình hình trước mắt là song phương đều gia tâm cảnh giác, định ra sách lược mới. Ngoài ra chúng ta còn phải đề phòng kỳ binh của Mộ Dung Thùy đột nhiên tới xâm phạm nữa”.

Thôi Hoành nói: “Nghe Đạo Sinh bảo người Bí tộc không quá một ngàn, có thật vậy không?”.

Thác Bạt Khuê lắc đầu: “Nhân số thực sự của Bí tộc chỉ sợ chỉ có Bí nhân mới biết. Có điều dựa theo số lượng địch nhân tập kích xa đội mà suy luận thì số Bí nhân Mộ Dung Thùy mời đến đối phó chúng ta chắc cũng không nhiều lắm đâu. Thôi khanh còn có vấn đề gì nữa không?”.

Thôi Hoành nói: “Bí nhân năm đó tại sao lại liên thủ với Nhu Nhiên tộc phản kháng Phù Kiên? Theo tình hình lúc đó, chỉ cần Bí tộc ẩn mình trong đại mạc, bất luận là đế quốc Phù Tần có lớn mạnh thế nào cũng không thể làm gì được bọn họ cả mà?”.

Tâm trạng Thác Bạt Khuê bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Từ sau khi biết được Bí nhân tập kích xa đội đêm qua, tâm tình y luôn ở trong trạng thái thấp thỏm không yên, không thể nào an định lại được, cũng khó mà suy nghĩ ra cách đối phó với Bí nhân. Nhưng khi vị mưu thần tài cao bậc đầu do Yến Phi dẫn tiến này không

ngừng phát vấn, tư lộ của y bắt đầu trở lại quỹ đạo, cảm giác tựa như gạt mây ngấm trời xanh, lạc đường biết quay lại vậy.

Đúng! Đối với đại nghiệp phục quốc của y, giờ chính là thời khắc quan trọng nhất, tuyệt đối không thể vì vấn đề cá nhân mà lung lay. Nếu Vạn Sĩ Minh Dao đúng là nàng, y cũng sẽ quyết không tha mạng.

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: “Thôi huỳnh hỏi rất hay, Nhu Nhiên tộc có một vị Khả hãn tên là Khâu Đâu Phạt cực kỳ tinh minh, đã lãnh đạo Nhu Nhiên tộc trở thành bộ tộc du mục mạnh nhất trên thảo nguyên, tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với Phù Kiên. Khâu Đâu Phạt Khả hãn là người có dã tâm, lại càng hiểu rõ nếu Phù Kiên thống nhất Trung Nguyên, thì sẽ đến lượt Nhu Nhiên tộc của y bị khuất phục, vì vậy đã không ngừng quấy rối biên cương, khiến Phù Kiên không dám cất quân Nam hạ. Bí tộc và Nhu Nhiên tộc xưa nay nước sông không phạm nước giếng, quan hệ vốn rất tốt. Nhưng nếu Nhu Nhiên tộc bị diệt, Bí nhân cũng sẽ phải gánh cái họa môi hở răng lạnh. Vì vậy khi Vương Mãnh tuân lệnh Phù Kiên thảo phạt Nhu Nhiên tộc, Bí tộc biết không thể đứng nhìn, nên mới liên thủ kháng Tần. Bí tộc không hề hứng thú với lãnh thổ, nhưng đối với địch nhân muốn xâm nhập vào phạm vi thế lực của mình thì cực kỳ tàn độc. Chính vì Phù Kiên phạm phải đại kỵ này nên mới khiến bọn họ quyết tâm phản kháng đến cùng. Kết quả là Nhu Nhiên tộc thảm bại chạy về cực Bắc, còn tộc chủ Bí tộc Vạn Sĩ Nỗ Nã bị Vương Mãnh dùng kế bắt sống, áp giải về Trường An giam giữ, khiến Bí tộc ném chuột sợ vỡ òa mà không dám động can qua nữa. Vậy nên Phù Kiên mới dám đại cử Nam chinh, chỉ là tính toán thế nào cũng không thể ngờ Vương Mãnh lại chết quá sớm”.

Thôi Hoành nói: “Nói như vậy, lần này Bí nhân rời khỏi sa mạc chắc không phải là do cam tâm tình nguyện, mà chỉ vì lời hứa của Vạn Sĩ Minh Dao, không thể không thực hiện thôi đúng không?”.

Thác Bạt Khuê nói: “Bí nhân là một dân tộc cực kỳ thần bí và đặc biệt, không thể dùng tiêu chuẩn của người thường mà so sánh với họ được. Suy nghĩ chân chính của bọn họ, chỉ sợ chỉ có bọn họ mới hiểu thôi”.

Thôi Hoành nói: “Bất luận là bọn họ đặc biệt thế nào, nhưng sự tôn kính và sùng bái với lãnh tụ của họ khẳng định là hết sức mù quáng, vì vậy nên mới vì Vạn Sĩ Nỗ Nã bị sinh cầm mà không dám khinh cử vọng động, giờ lại vì lời hứa của Vạn Sĩ Minh Dao với Mộ Dung Thùy mà toàn tộc tham gia vào một cuộc chiến không hề liên quan đến họ. Năm đó Vương Mãnh chính vì nhìn ra điểm này nên mới thi kế ‘cầm tặc tiên cầm vương’, áp phục Bí nhân. phương pháp này đến giờ vẫn còn rất hiệu quả, chỉ cần chúng ta bắt sống được Vạn Sĩ Minh

Dao, lập tức sẽ giải trừ được mối nguy của Bí tộc, bằng không trận chiến với Mộ Dung Thùy, hẳn là sẽ vô cùng bất lợi”.

Trưởng tôn Đạo Sinh đồng tình nói: “Thôi tiên sinh nói rất phải, đạo lý đơn giản như vậy mà ta nghĩ mãi cũng không ra”.

Thác Bạt Khuê trầm thổ dài một tiếng: “Vì trong đầu chúng ta sớm đã có ấn tượng Bí tộc như thần long thấy đầu không thấy đuôi, căn bản không thể nảy ra ý tưởng bắt sống lãnh tụ của bọn họ. Thôi Hoành là người ngoài cuộc sáng, nên không có chướng ngại trong lòng, tự nhiên có thể nghĩ ra thôi”.

Kế đó lại quay sang phía Thôi Hoành hỏi: “Thôi khanh có đối sách gì chưa?”.

Thôi Hoành nói: “Trước tiên là phải làm rõ chiến lược của Bí tộc ở đâu, chẳng hạn như có phải họ chỉ phụ trách cắt đoạn liên hệ giữa Thịnh Lạc và Bình Thành, tìm cách cô lập chúng ta? Hay là mục tiêu của Bí tộc chỉ giới hạn với ở chúng ta, còn Biên Hoang Tập để Mộ Dung Thùy phụ trách? Sau khi làm rõ mọi chuyện, chúng ta mới có thể tìm cách phản kích, nhất thiết phải sinh cầm được Vạn Sĩ Minh Dao trước khi Mộ Dung Thùy toàn lực tấn công”.

Trưởng tôn Đạo Sinh nói: “Giờ chiến lược của Bí nhân chính là chiến lược chúng ta dùng để đối phó Phù Kiền trước đây, tình cảnh của chúng ta tương đối giống với Phù Kiền, nhưng lại không bằng y, vì còn phải lo lắng địch nhân đang gườm gườm bên cạnh nữa. Năm xưa Phù Kiền không làm gì được chúng ta, giờ liệu chúng ta có thể đánh bại được Bí tộc không?”.

Thôi Hoành nói: “Nhìn bề ngoài thì chúng ta địch thực là còn kém xa Phù Kiền năm đó, nhưng năm đó chúng ta chỉ nhất tâm trốn chạy để bảo tồn thực lực là chính, còn giờ Bí nhân lại có mục tiêu quân sự, vì vậy chỉ cần khéo thi xảo kế, dẫn dụ địch nhân vào cạm bẫy thì bắt sống Vạn Sĩ Minh Dao cũng không phải là không thể thực hiện đâu”.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt cười dài ha hả: “Có Thôi khanh trợ lực, thật đúng là phúc của Thác Bạt Khuê ta, cũng chứng tỏ rằng vận khí của Thác Bạt tộc đang lên, tương lai nếu bá nghiệp hoàn thành, công đầu chắc chắn là của Thôi khanh đó”.

- o O o -